

DIGNUS EST AGNUS, QUI OCCISUS EST, ACCIPERE VIRTUTEM ET DIVINITATEM ET SAPIENTIAM ET FORTITUDINEM. Apoc. V. 12.

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

III. ÉVF. 1902 6. SZÁM

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, IX., Rákos-u. 5

Ára egy évre 3 korona

Megjelenik minden hó végén

STEPHANEUM NYOMÁSA BUDAPESTEN

VIRGO IPSUM, QUEM GENU-

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

ET TUR TUR NIDUM ALTARIA.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

PARCE POPULO TUO.

ECCE PANIS ANGELO- RUM FACTUS CIBUS VIATORUM VERE PANIS FILIORUM ELECTORUM CONSERVASTI. CUJUS NON SUM DIGNUS...

ÖRÖKIMÁDÁS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

Tartalom: Az első szent áldozat. — Jézus Szive — Az áldozat. — Az Oltáriszentség a hitélet központja. — Falconieri szent Julia. — Jézus Szive és a legméltóságosabb Oltáriszentség. — A Mária-Reparatrix örökimádási apáczarend. — Ünnepi vers. — Oltáregyesületi ügyek. — Hirdetések.

Az első szent áldozat.

Az Oltáriszentség a végnélküli szeretet, a szentmise — a végnélküli áldozat műve. Az Jézus szeretetéről, emez Jézus áldozata lelkéről beszél. Igaz, hogy az áldozatban is mindig sok a szeretet, s azért a szentmise-áldozatnál is a szeretet adja az áldozat melegségét, a szeretet tüze ég az áldozati oltárokon, de az oltárt mégis az áldozatos lélek emeli s építi föl. Így volt ez a keresztfa oltárán is. Jézus Szive lángolt rajta a szeretettől a mi lelkünkért, oh de mennyi áldozatba, mennyi véreseppbe került, míg Jézus a keresztfát a Kálváriára fölvitte s ott oltárnak fölállította.

Az oltárnál tehát ezt az áldozatos szellemet kell megérezni. Mikor az ujmisés a lépcsőhöz ér, ennek kell lelkét megérintenie. Az áldozó lélek az eucharisztikus Jézus szeretetét élvezzi, a növendékpap az áldozásokban szintén a szeretet e mézét szivta. De az első szentmisében már az áldozat édességét is meg kell izlelnie. Az eucharisztikus Jézus szeretete mellett az áldozat szeretetét és szellemét kell magába szivnia. S a szentmise, az az idő, midőn e szellemmel megivakodik a lélek. Az első szentmise alatt se szabad erről megfeledkezni. A forró kívánság, mely az első szentmise után a lélekben élt, ne csak olvadozó buzgalommá, tüzes szeretetté váljon, hanem áldozatos szellemmé is. Nem kell félni ettől az oltár lépcsőjén lengedező áldozati szellemtől. Nem nyirkos az, nem hűti le a szeretet melegét. Jézus szeretetét belé lehelte. A krisztusi áldozatos szellemben megérezhető a szeretet tüzes fuvalata, mely azután nemcsak szítja a szeretetet, hanem edzi, tisztítja a lelket. A papnak pedig erre az áldozat tüzében megtisztult lélekre van szüksége. Az eucharisztikus Jézustól is meg lehet tanulni, a szent áldozásokban is magunkba lehet szivni ezt az áldozatos szellemet, oh, de sokkal könnyebb ezt az áldozati Jézustól ellesni s magunkévá tenni.

A szentmise minden fénye, az oltárnál minden gondolat ezt az áldozatot hirdeti. Egészen más szellem az, mint a melyet az Oltáriszentség terjeszt. Ezért buzgón áldozni, még nem annyi, mint kellő érzelemmel s lelkülettel szentmisét mondani. Az áldozásban olvadni kell a szeretettől, a szentmise végzésében az áldozatos Jézus példájára edződni, keményedni kell az áldozatokra. Nem elég áhítatos félelemmel mondani az örök Pap nevében és hatalmával: ez az én testem, e szavakat Krisztus szellemével kell mondani. Az áldozat emberévé kell változni a szentmisében. Ez lesz az igazi bemutatása a szentmisének. Így lesz lassan a pap valóban alter Christus — Krisztus hasonmása.

Tehát nem elég ismerni az eucharisztikus Jézus szeretetét, az ujmisésnek meg kell ismerkedni az Ur Jézus áldozata szellemével. Eddig a szerető Jézus látogatott el szívébe, s édesítette meg perczeit. Eddig ő is a szerető Jézust látogatta meg, kereste föl az oltárnál. Az oltár lépcsője imazsámoly volt, hol térdrehullva, összetett kézzel könyörgött Jézus szereteteért. Nézte, mint néz le reá az eucharisztikus Jézus magas trónusáról s ilyenkor imáiban szinte ébren álmódott. A szeretet sugta az édes álmokat a jövő boldogságról, midőn majd ő is följut addig a trónusig. A márványlépcső puha párna volt, oly édes volt rajta a pihenés, a beszélgetés, az ébrenálmódás.

Oh, az első szentmisében mindez megváltozik. Itt az eucharisztikus Jézus, ki eddig magas trónusán ült, kezeink között van — *mint áldozat*. Az Islen Báránya nyugszik az oltáron, a korporálén — *föläldozva bűneinkért*. S mi nem hullunk térdre az oltár lépcsőjén, hogy szeretetért imádkozzunk, hanem magasra emeljük az áldozati Jézust, hogy följánljuk. Az áldozat elfogadásáért könyörgünk. *Sacrificium Tibi sit acceptabile et mihi et omnibus propitiabile*. Tudjuk, hogy Krisztus maga az, a ki áldoz, a ki föläldoztatik, a ki könyörög, de a mi közreműködésünk által. Ezért kell az áldozaton Jézus szellemét is magunkra öltенünk.

A ki mint növendékpap a szent áldozásokban szent Jánosnak képzelte magát, a ki az Ur Jézus keblére borul, s a kinek minden vágya az volt, hogy szent János szeretetével áldozik, oh, az az első szentmisében képzelje, hogy megint szent János szerepét tölti be, de azét a szent Jánosét, ki a keresztfa tövében állt. Oh, nem is kell azt képzelni, hisz ez valóság. Az áldozat ugyanaz, csak az áldozat módja különböző. A keresztfa ott van az oltáron, azon akadjon meg az ujmisés szeme s érezze át, hogy ő a Kálvárián áll. Jézus kiontott vére, az áldozati Bárány vére hull, csepeg a kehelyből.

Ebből a kehelyből kell megízlelni s magunkba szívni az áldozat szellemét, itt kell megszerezni az áldozatos lelket. Segit az Ur! Lelkét, vérét adja, hogy bátorodjunk, hogy erősödjünk. Minden nap példájával tanít az áldozatra, naponta föläldozza önmagát. Ilyen példaadás, ilyen szeretet mellett könnyű a mestert követni. Édes az iga, melynek terhét az Ur segít vinni.

A ki megértette az eucharisztikus Jézus szerető szavát, az megtanulja az áldozati Jézus szellemét is. Ott beszélt, itt tesz a szeretet. Ott hallgatni kellett, itt cselekedni kell. Ott meleg érzelmeket kellett kiváltani a szivből, itt hősi cselekedetekre kell buzdulni Jézusért. De mindez csak áldozat mellett lehetséges. Önmagunkat kell áldozatul hozni s ekkor leszünk hasonlók Jézushoz. Ezt az önmagunk föláldozását szeretetből a lelkekért, ezt a szellemet tanulja meg az ujmisés az első *szentmise-áldozatnál*, az áldozati Jézustól.

Tillmann Béla.

~ JÉZUS SZÍVE ~

Tengersok szív van e bus világon,
De csak egyért eped sóhajtasom;
Ez az egy szív sohasem volt csalfa,
Tiszta, mint az égnek gyöngyharmatja:
Jézus szive, mely ugy szeret engemet,
Hogy szeretni ennél jobban nem lehet!

Ha az élet megsebezi lelkem,
Fájó szívvél csak hozzá menekszem;
Mint sugár a lankadó virágra,
Ugy hat reám ragyogó áldása;
Bár örök bu borítsa rám fátylát,
E szív fénye azon át is rám lát.

Oh, mily sokszor félreléptem én már,
Zokogtam is: jaj, a kárhozat vár!
S hogy a földről hozzáemelkedtem,
Könyeimben megtisztult a lelkem;
Áldom is én Jézus szivét siromig,
Mig reám a bus szemfedő nem omlik.

Szepessy László.

Az áldozat.

(Vége.)

Az állat bűn nélkül való, mert sem lelke, sem személyisége nincs, vagy helyesebben, mert szabadakarat nélküli lelke csak ösztöneinek engedve cselekszik és annak ellenállani nem képes. Csak szellemi lény, szabad önelhatározási képességgel fölruházott teremtmény vétkezhet, a mennyiben a megismert isteni akaratot és törvényt megveti, ellene cselekszik és ezen önrendelkezésével tagadja, hogy függő, teremtett lény. Mivel az emberben a szellemi és állati élet szoros összeköttetésben van, azért a lélek bukott állapotában könnyen megadja magát és a helyett, hogy uralkodnék állati ösztönein, meghódol azoknak. Ezen szempontból az ember állati része is bűnössé lesz, a mennyiben a lelket bűnre csábítja és viszi. Az áldozati állat bűnnélküli lelke a bűnös ember lelkének helyére lép.

Az állat halála egyszerű természeti jelenség, míg az emberé, mint a bűn büntetése, hármas jelentőségű: a test és lélek közt levő szervi egységnek fölbomlása; a szerves életnek és alakulásainak elpusztulása; az Istentől

elfordult léleknek tökéletlensége és elhagyatottsága. Az állatnak természetes halála tehát nem helyettesítheti a bűnös ember szellemi és örök halálát és nem képezhet egyenértéket az ember halálával. Mivel bűn az akaratnak szabad cselekedete nélkül nem jöhet létre, azért külső áldozat a kiengesztelést nem eszközölheti. Szent Pál is azt mondja, hogy az áldozati állatok vére nem törli el a bűnt, Az Istentől való személyes vagyis szabad elfordulásért csak személyes, szabad önátadás tehet eleget; tehát szellemi, szabad, bűnnélkül való áldozat, mely önmagát hozza áldozatul; csak tiszta és igaz lény engesztelhet, a ki engedelmisségével a másiknak engedetlensége helyébe lép és így áldozó és áldozat egy személyben.

Ámbár az ó-szövetségi áldozatok ezen okoknál fogva a kiengesztelést valóban nem eszközölhették, mégsem voltak üres szertartások, hanem erőt és értéket nyertek azon áldozatból, melyet jelképeztek és mely az idők teljében bemutatott. Rámutattak arra, a ki eljött, hogy lelkét áldozatul adja sokakért; a ki szeplőtelen áldozatot mutatott be Istennek, hogy lelkünket a halál műveitől megszabadítsa; a ki szeretett minket és bűneinktől vérével megtisztított. A mi tehát Krisztusban lélekben és igazságban egyesült, úgy, hogy áldozatának papja és papságának áldozata volt, az az ó-szövetség áldozataiban különválva jelentkezett. Az áldozat, melyet a bűnbánó lelkéért bemutatott, valami külső, valami, a mi nem ő volt, azért nem is közeledhetett önmaga közvetlenül az Urhoz és nem mutathatta be önmaga áldozatát: tehát nem lehetett áldozatának papja. A jelképes áldozathoz jelképes papság kellett. A mint az áldozatok megkezdődtek; a papság is életbe lép és ép oly természetes, önmagából fejlődött alkotmány, akár a lelkiismeret és vallás.

A bűnbeesett emberiség Ádámtól kezdve az eljövendő Megváltóról tett ígéreten alapult. A Megváltó az emberiség papja volt, mert egész életét Isten akaratának és a világ üdvének szentelte. Nem ok nélkül hivatik annak, a ki után az emberiség vágyakozik, mert minden nemzet birt róla valamelyes, ha még oly homályos sejtelemmel. A közbenjárás gondolatát mindenkor megőrizték és azt a papság méltóságában és állásában kifejezésre juttatták. Kezdetben az elsőszülött, a családfő, a fejedelem mint legméltóbb és legkiválóbb volt a pap. A hol az emberiség természetimádásba merült, a papság zárt osztályt, kasztot képezett és hivatala varázslássá vagy mágiává fajult. A zsidó népnél erkölcsi és előképes jellege megmaradt. A zsidók a papokról azt tartották, hogy «az emberek közül ki van választva és az emberekért van», hogy az áldozatot a népért bemutassa az Urnak, a kihez a nép nem közeledhetett. Szükséges volt, hogy fölhatalmazása Istentől eredjen, mivel az Apostol szerint senki önmagának nem igényelheti ezen méltóságot, csak a kit Isten arra hívott, mint Áront. Külsőleg ezen hivatás az öröklés jogában nyilvánult, mely nem függ az emberek akaratától. A főpapság mint

az egész papság élő képviselője és középpontja, Áron családjának elsőszülöttét illette meg. Mivel a papság eszméje a személyes vagy erkölcsi megszentelés fogalmát is magába foglalja, azért az ó-szövetség jelképes voltának külsőleg ezt is kifejezésre kellett juttatni. A szövetség sátrában kivirágzott vessző jelentette ki, hogy az Ur Áront választja főpappá, a száraz bot kivirágzása új életet jelképezett, mely a halált legyőzi és így jelképe azon örökkévaló papságnak vagy közbenjárói tisztnek, mely a halált legyőzte és új életet adott.

Ebből világosan kitűnik, hogy ki az a Főnséges és csodálatos, a kiben ezen előképek beteljesedtek. Ő az Istenhez közelálló, kiválasztott szent, bűn nélkül való. Róla mondja az Apostol, hogy olyan főpapra volt szükségünk, a ki szent, vitatlan, szeplőtelen, az egek fölé fölmagasztalt, a ki mindazokat megmentheti, a kik Istenhez fordulnak, a mennyiben örökké él és érettünk közbenjár. Mert «Jézus Krisztus tegnap és ma és ugyanaz mindörökké». Ugyanis ugyanaz tegnap, t. i. a múlt folyamán, a mennyiben mint Ige az erkölcsi törvényt bensőleg tanította, sugalmazta a pogány világban, az ó-szövetségben pedig teokratikusan kormányozta a zsidó népet. Ugyanaz, ma, mint Istenember önmaga és a Szentlélek által kormányozza az egyházat. A mint világot átölelő erejével visszahatott évszázadokra, úgy megváltó működése kiterjed minden időre; a mint ezen működése eljövetele előtt *előképesen* állított az emberiség elé, úgy földi pályája befejeztével, *képletesen* kell megjeleníteni, mert érdemeivel minden idők Megváltója és «tegnap és ma» kivülről nincs üdvösség.

Ha ezen nagy kegynek részesei akarunk lenni, hitünk által érdemeikké kell lennünk arra. Publius, római prefektus így szólt Theodorus vértanúhoz: Krisztussal, vagy velünk akarsz tartani? Theodorus válaszolá: Krisztussal tartok, tartottam és fogok tartani, azért nem félek azon kinoktól, a melyekkel rémitgetsz. Mily boldog bizalom! Mily hithűség és erő, mely napjainkban annyira kívánatos volna. Az apostol buzdít, hogy bizodalunk levén bemenni, Krisztus vére által járuljunk igaz szívvel tökéletes hitben, tartsuk meg a mi reménységünknek rendithetetlen vallását. *Fieber Henrik.*

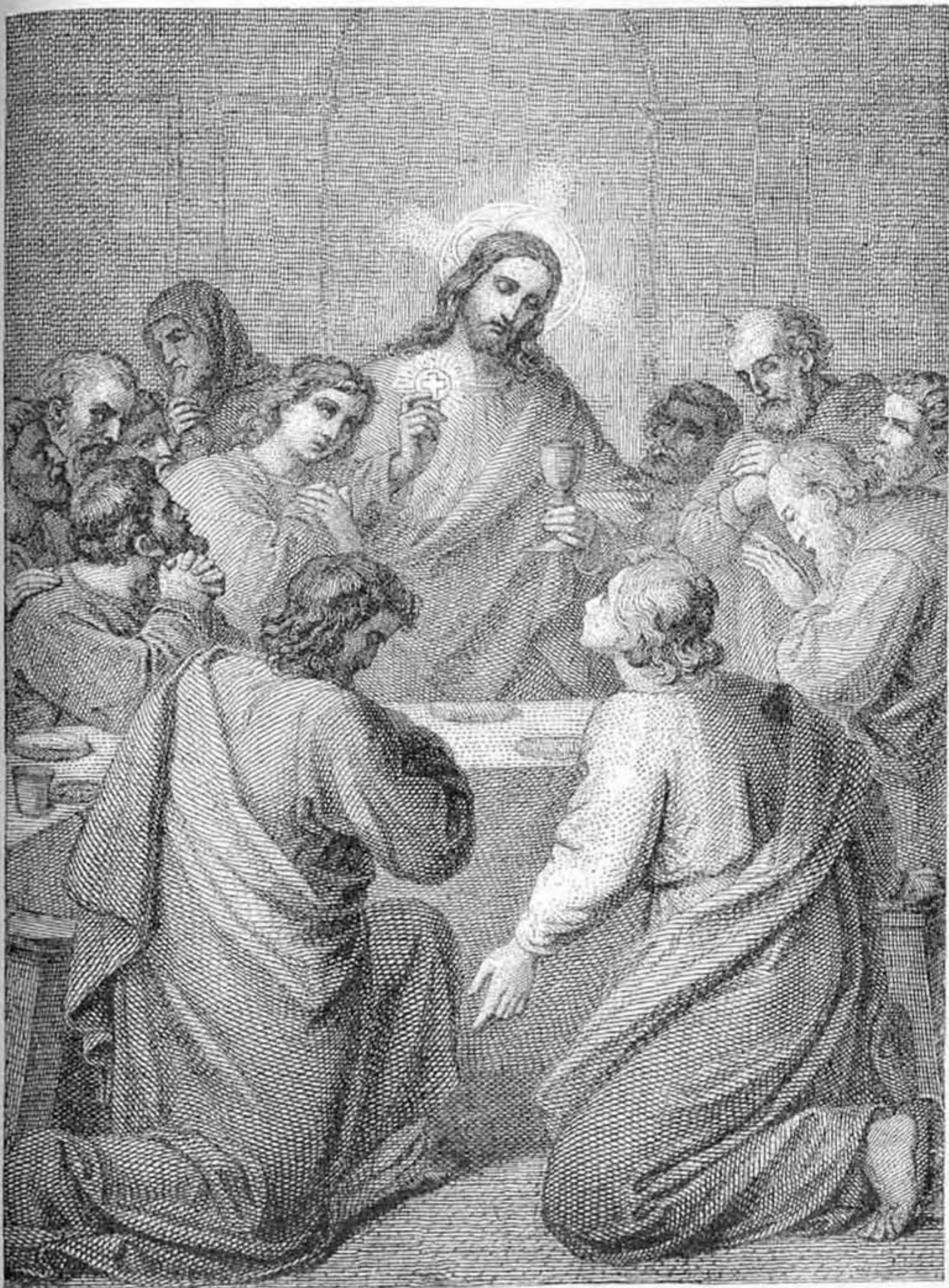
Az Oltáriszentség a hitélet központja.

Sok hittétele van a keresztény vallásnak. De van a sok hittétel között egy, a mely *a többi mind magában foglalja*: az Oltáriszentségről szóló hittétel. A ki hiszi, hogy az Oltáriszentség maga az élő Ur Jézus, az Ő teste, vére: az szükségképen hinni fogja azt is, hogy az Ur Jézus Istennek emberré lett, elsőszülött Fia. Isten, mert kenyér és bor lelkeket üdvözítő eledellé csak annak szavára lesz, a ki Isten, Teremtő, Mindenható... Ember, mert Isten az *egész* embert igazán csak úgy táplálhatja, ha maga is emberré lesz.

A ki hisz az Oltáriszentségben, annak hinnie kell azt is, hogy az Ur Krisztusnak az ostya szűz fehérsége alá rejtő teste szűz Mária szűz méhének a gyümölcse. A kinek a hit belehelyezte a lelkébe az Ur Jézus nagylelkű szeretetének boldogító tudatát, mely Őt a kenyér szine alatt fogva tartja: annak nem lesz nehéz, annak könnyű lesz hinnie, hogy *van* isteni Gondviselés, hogy Isten mégis csak törődik velünk emberekkel. A ki hiszi és vallja, hogy Isten csupa szeretetből annyira megalázta magát, hogy a kenyér igénytelen szine alá rejtőzött, csak azért, hogy velünk maradhasson, köztünk lehessen: az természetesnek fogja találni azt a másik hittételt is, a mely mondja: hiszem a testnek föltámadását, hiszem az örök életet... A ki hiszi Krisztus szavát: «Ez az én testem» s «Ez az én vérem»: az hinni fogja Krisztus többi szavát is: az hinni fogja a magát kijelentő Istennek minden szavát.

«Ez az én testem. Ez az én vérem.» Ebben a pár szóban benne van az egész kereszténység, az egész hitvallás, az egész Credo... Ez az én testem, mely érettetek adatik.» (Luk. 22, 19.) «Ez az én vérem, az új szövetségé, mely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára». (Máté. 26, 28.) Ime a keresztáldozat, a megváltás, az isteni vérontás, a bűnbocsátás, a lelki megújulás... a kereszténység összes nagy titkai! Kevés pár szóban az egész evangélium. «Ez az én testem. Ez az én vérem.» Ebből a pár szóból le lehet vezetni az egész kereszténységet. A ki tehát hisz az Oltáriszentséget: az hiszi az egész evangéliumot: az hiszi Krisztus egész tanítását. Az *igazi*, az *egész* keresztény. A ki ellenben nem hisz az Oltáriszentségben, az lehet ugyan még keresztény, de nem katolikus keresztény, nem egész keresztény. Annak hite kell hogy alapjában meginogjon minden irányban. Krisztusnak azonban egész keresztények kellene, a milyenek az apostolok voltak. Tetőtől talpig keresztények, csontig-velőig keresztények, a kik Krisztus egész hitét vallották: az egész hitet megtartották: az egész hitet átadták: az egész hitért vérüket ontották. Azért nevezzük a hitet, a mely pedig első sorban nem tőlük ered, hanem közvetlenül Krisztustól: apostoli hitnek.

Ha meginog az Oltáriszentségben való hit: *meginog a hit, meglazul az erkölcs az egész vonalon.* Innét van, hogy a protestantizmusban nincs igazi hit- és erkölcsstan. Innét van, hogy a protestantizmusban a szívek nem tudna fölmelegedni. Náluk a keresztény hit velőkig meg van támadva. Az átváltozás tanát elvetették. Azt mondták: jelen van Krisztus, de csak a vétel pillanatában. De csakhamar tovább mentek. Már azt mondták: nincs jelen még a vétel pillanatában sem, mert a mit Krisztus adott, nem test: kenyér csupán. Így szűnt meg náluk az Oltáriszentség. Már oltárra sem volt szükség, már papra sem volt szükség, mert nem volt már áldozat. Pappal, áldozattal megszűnt egyház és ima. Egyházzal, imával megszűnt az egység és áhitat.

Az *Oltáriszentség* tehát első sorban *mysterium fidei*, a hitnek titka, a keresztény hitvallás közponja. Hittitok, mert az emberi értelmet meghaladja. De azért méltó a hitre, mert Isten kijelentése, Isten szava.

Az Oltáriszentség azonban nemcsak a hit titka. Az Oltáriszentség azonfelül *szellem és élet*. Az Oltáriszentség *örök életet adó lelki valóság*. «A ki eszi az én testemet és iszsa az én véreimet, *örök élete vagyon*; és én föl-támasztom őt az utolsó napon». (Ján. 6, 55.) «Az igék, melyeket én nektek szólottam, *szellem és élet*». (Ján. 6, 64.) Igen, az Oltáriszentség, a Krisztus adománya, nem üres kép vagy emlékjel csupán. Nem hus nélkül való váz, nem tartalom nélkül való keret. Az Oltáriszentség *önczélú valóság*, mely életet és elevenít, táplál és erősít, növel és vigasztal. Mert ki állhat ellen az Ur szavának «Ez az én testem» s «Ez az én vérem?» Ki merészeli tagadni, avagy csak kétkedőre vonni, a mit az Atya Bölcsesége szolt? Ki meri mondani, hogy a mit az Ur Jézus adott, emlékjel, üres kép vagy keret csupán? Kemény szív kell hozzá. A zsidó vének s a hittagadók szive.

Mi ellenben a szentek érző szívével érezzük át az Ő áldó közelségét. Vonuljon be szívünk az Ur Jézus Szívébe. Helyezkedjék lelkünk Szíve szentélyébe. Hogy lobbot vessen ott a szeretet lángjától, mely szüntelen sugárzik az Ur oltárából. Mert tüzet jött Ő bocsátani földre, s mi egyébért, minthogy fölgyuladjon? Lelkünkbe hat a meggyőző, biztató ige: «Ez az én testem.» «Ez az én vérem.» «A ki eszi az én testemet és iszsa az én véreimet, *örök élete vagyon...*» (Ján. 6, 55.)

Ki ne akarna közülünk *örökké élni*? Örökké élni Krisztussal a mennyországban? De mi még többet akarunk. Élni a Krisztussal. Élni a Krisztusban. Mi *már itt a földön meg akarjuk kezdeni* a boldog örökkévalóságot, a *mennyországot*. És az Oltáriszentség ezt a vágyunkat is kielégíti. Mert ugyan mi a mennyország, az örökké tartó élet a halál után? Nem más, minthogy szemtül-szembe látom, szeretem s imádom az én Uramat, Istenemet? Minthogy belevonulok lelkemmel az én Istenem lelkébe, úgy, hogy azt mondhatom: Én Ő benne vagyok és Ő én bennem. Ő az enyém és én az Ővé. Birom, megtartom Őt s többé el nem bocsátom, mert benne s általa valósul meg minden boldogságom, célom, gyönyörűségem. És én azt a mennyországot *már itt a földön megtalálom, már itt ez életben megkezdhetem*. Mert már itt a földön is *megismerem, szinte látom* az én Istenemet az Oltáriszentségben a *hitnek szemével*. Látom, mert világít bennem felülről áradó kegyelme.

De nemcsak látok. *Érezek és élvezek* is. Mert velem s bennem van az Isten. Lelkemben hordozom a szent áldozáskor. Érzem közelségét. Érzem, szinte hallom szíve dobbanását, vére lüktetését. Szíve alatt vagyok elhelyezve. Szívem együtt dobog az Ő szívével. Most már értem, mit jelentenek e szavak: «A ki eszi az én testemet és iszsa az én véreimet, én bennem lakik

és én ő benne.» (Ján. 6, 57.) Most már tudom, mert tapasztalom, mi rejlik e szavakban: Kenyeret adott nekik az égből, telis-tele minden gyönyörűséggel.

De még ez mind kevés. Én nemcsak látni és élni, én *fejlődni* is akarok. Én *egész kereszténynyé*, Krisztus lelke másává akarok lenni. *Emberré* a szó igaz értelmében. A minőnek az első embert kigondolta Isten. Isten szive szerint való, tökéletes ember. Hitből s kegyelemből élő ember. Ember olyan értelemben, a mint ezt Krisztus gondolta, a ki összeroskadt lelkét a keresztfán újra megalkotta. Vizből s Szentlélekből újra teremtette. Az evangéliumi asszony örvend szorongatásai közepett, mert remél. Reméli, várja, hogy megszülessék az *ember*. Majd mikor világra hozta magzatát, elfelejti vajudása fájdalmait, mert megszületett az *ember*. Az *uj ember*. Én is *ember* akarok lenni. *Uj ember*. Krisztustól született ember. Lelkileg ujjászületett ember. Keresztény ember. Lelki ember. Isten embere. Krisztus honpolgára. A mennyország örökjogu fia. És én az Oltáriszentség által mindaz lehetek. Lelki gyermekből Isten férfia. A Szentlélek bajnoka. Krisztus atlétája. *Hős lélek*, a ki czézárokkal is megbirkózom. A kinek a lábainál a vad állatok is megszelidülnek. Lélek, a ki nemcsak élni, de *éltetni, hatni, formálni, teremteni, halottakat életre támasztani tud*. És én mindez lehetek az Oltáriszentség által.

Oh csodálatos Oltáriszentség!

Szent Lőrincz vértanu lelkébe annyi erő, láng és hevület áradott az Oltáriszentségből hogy szinte nem érezte a tüzes rostély mardosó kinjait. A külső tűznél hevesebben lángolt az a belső égés, az a lelki tűz, a melyet az örök szeretet élesztett a vértanu szívében. És ez a benső tűz, ez a krisztusi szeretet feledtette, megédesítette a testet emésztő gyötrelmeket. (Szent Ambrus.)

Voltak szentek, a kik télidőben a zárt templomajtó elé feküdtek — hogy csak az Oltáriszentség közelségében lehessenek — s nem érezték a fagyos szelet, a havat, a zuzmarát... Mert a zárt ajtón keresztül is beletüzött szívébe az Oltáriszentség égő napjából az örök szeretet melengető sugára! (Schlör dr.) Keresztények! Ha nincs Oltáriszentség, az egyháznak nincsenek *mártírjai*. Mert az Eucharisztia a lélek pánczélja, kardja, fegyvere. Az Oltáriszentség a vértanuság gyakorló iskolája. Ha nincs Oltáriszentség, elapad az életszentség: az egyháznak nincsenek *szentjei*. Ha nincs Oltáriszentség, megfogyatkozik a *szentek tudománya*: az egyháznak nincsenek többé Tamásai, Ágostonjai, Bernátjai. Mert az Oltáriszentség a szentek életiskolája. Az Oltáriszentség a keresztény bölcsesség ősi katedrája. Ha nincs Oltáriszentség, ha nincs *szüzeket nevelő bor*, hol van akkor a szüzi lelkek szüzi étke? Hol van akkor az *égi völegény*, ki a *szüzi lelkeket* látogassa, védje, megőrizze, hűségben megtartsa?

Valóban! az Oltáriszentség nemcsak a hitnek titka, hanem egyuttal kezdete, forrása s itt e földön bizonyos értelemben megvalósítója az örök

életnek. Lelki valóság, a mely életet rejt magában s épen azért, a hol csak lehet, a hol akadályra nem talál, éltet, elevenít, erősít, fejleszt, növel és vigasztal. Mivelhogy az Oltáriszentség maga az Ur Jézus, és pedig az egész Ur Jézus: benne van a legtöbb *életre keltő, tovább fejlesztő, tökéletessé formáló erő*. Az Oltáriszentség vétele, kultusza tehát igazán *jellemképző, egyéniségképző művelet*. A szentély pedig, melyben az örök lámpa ég, az *egyéniégképzés és jellemszerzés iskolája*. A szentély nevel csak úgy, mint az iskola. Hogy is ne? Mikor a szentély katedrájából az isteni Mester szól a figyelő-imádó lélekhez. Nemcsak szól, de bele is markol a lélekbe az Ő titkos kegyelmi szólása. Fölrázza a szunnyadó erőket. Odatartja a lélek elé a lelket. Azt a lelket, a milyen eddig volt és azt a lelket, a melylyé lennie kell. *Igy létesül aztán önismeret, bánat, fölbuzdulás, erősfogadás, jobbulási szándék — az Oltáriszentség által. Így támadnak föl újra az elszunnyadt lelki ösztönök. Így támadunk föl lelkileg és kezdünk újra élni — az Oltáriszentség által. Így leszünk újra emberekké. Egész emberekké (mert a ki lelkileg összeroskadt: félemler az). Így leszünk igazi keresztényekké. Keresztényekké Krisztus és az Egyház fölfogása szerint. És mindez a szentélyben. Az Ur Jézus iskolájában. A nevelő nagy szentség jegyében.*

Az Oltáriszentség légkörében nevelkedik tehát tulajdonkép a modern kor ideálja: *az erőteljes egyéniség. A belsőleg kiépített ember. A tökéletes ember. Az emberideál. A honpolgár. A hazafi*. Hogy is ne, mikor az Oltáriszentségben a legközvetlenebb az érintkezésünk *a nevelő nagy Istennel*, a ki pedig *minden tekintetben emberideál*, lévén nem csupán ember, hanem Isten is egyuttal.

A tanítvány ideálja, hogy olyan legyen mint a mester (Máté 10, 24); hogy elérje, vagy legalább megközelítse mesterét. Az oltárlakó nagy Mester isteni voltából levonhatom a biztos következtetést: emberideál, a tökéletesség elérhető fokán képzelt ember csak az lehet, a kiben az *«isteni»* valamiképen föllelhető. És ez az *«isteni»*, ez az isteni vonás, kiválóság, ez a megosztott isteni természet, melyet az isteni Mestertől kölcsönöz az ember, a *kegyelem (gratia)*. Az isteni osztozkodás, kegyelemközlés: a megigazulás.

És mindez, ha nem is közvetlenül az Oltáriszentség (hanem legfőképen a keresztség és bűnbánat szentsége) által létesül először, de már az Oltáriszentség által bővül, folytatódik s nyer befejezést. *Mert az isteni életet az Oltáriszentség tartja fönn, táplálja és növeli bennünk*. Különben, ha nincs Oltáriszentség, *megszakad a kereszténység lelki csatlakozása a keresztáldozathoz, kiapad a kegyelemközlés árama, mely a Keresztfüggőknek érdemeit juttatja el hozzánk a szentmisében*.

Az Oltáriszentség tehát (mely nélkül pedig nincsen miseáldozat) *az az isteni alap, melyről ha letérünk, el vagyunk szigetelve a Krisztus keresztjétől, el a megváltástól, a kegyelemben, bűnbocsánatban való részesedéstől*.

És akkor megszakad a *vallásos fejlődés* ionala. A *dogmatikai fejlődés* törzse derékban megszakad. Nem marad más *hitelvi téren*, mint homályosság, bizonytalanság, kétkedés, tapogatózás. *Egyháztörténelem* sem létezik akkor, mert megszűnt az Egyház. De még *liturgia* sem, mert megszűnt az áldozat. A *lelkek vezetése* kisiklik a kezekből. Nincsenek lelkipásztorok, papok. A *hitélet* megállapodik. A *vallás* homályos érzéssé fajul. A *lelkek* el vannak szigetelve. Nem társulhatnak többé Krisztussal. Hol van a lelket gyógyító nagy Orvos? Hol az isteni nevelő kéz, mely elér az imádkozó lelkekhez? Melyet áldva kinyujt felénk, ha hozzá sietünk? Hol az orvosság, melyet folyvást nyujt a lelkeknek az Oltáriszentségből? Hol van az üdítő, erősítő áram, melyet beleigazit az egyesülni vágyó lelkekbe? Hol a vigasztalás, az édes gyönyör, a melyet a lelkeknek okoz ez egyesülés? Hol itt a közlekedés Teremtő és teremtmény, lélek és Isten között? Hol a melengető anya, a testvér, a jóbarát, az Eucharisztia? Oh, a lelkek elapadnak, kell hogy elapadjanak a szomjuságtól. Mint Izrael fiai a pusztában. Mint a pásztor nélkül bolyongó juhok. A protestantizmusban valósul meg Krisztus szava: «Ha nem eszitek az ember fia testét és nem iszjátok az ő vérét, nem leszen élet tibennetek.» (Ján. 6, 54.)

Ellenben az Oltáriszentség nyomában, az oltár zsámolyánál fakadnak *a hitélet eleven forrásai*... Az Egyházban minden él, fejlődik, virul... Az Egyházban nem lehet tartós hanyatlás — az Oltáriszentség miatt. Vele van, benne székel az isteni Üdvözítő, a ki nem szünik meg kormányozni Egyházát az oltárszekrényből. Az Egyház területét ezért nem lepheti el állóvíz, mocsár... Az Egyházban a lélek nem sekélyesedik el, ha Krisztushoz csatlakozik, ha Vele egyesül az Oltáriszentségben.

Ezen a ponton emelkedik az Oltáriszentség minden más szentség fölé s lesz érdemben első és legfőbb szentség. Azért nem talált *Rafael* méltóbb személyesítőt, mikor a vallásos ideát akarta ábrázolni, mint a lelket éltető Isteneledelt, mely a vallási áramlatoknak mindenha legfőbb mozgatója volt (ker. ókor, misztika, hitujítás). Azért tömörülnek *a vallásos élet új irányai* mind egy pont felé: az Eucharisztia kultuszába (szent Szivisztelet, gyakori imádása és vétele az Oltáriszentségnek; nélküle Mária-kultusz, szentek tisztelete sem képzelhető). *Ma már újra kezd kidomborulni a hitéletben az Eucharisztia őskori jelentősége.* A mint akkor szinte egyedül uralkodó központ volt kultuszban, aszkézisben, irodalomban: azonképen kezdi visszafoglalni nemcsak a templomban, de a vallásos érzések szentélyében is megillető *központi helyét* az Oltáriszentség s annak régi s mégis mindig új, vonzó kultusza. És itt mutatkozik az ujkori vallásos föllendülés első kezdete. A keresztény őskor visszatér a jelenkorba. Életben, irodalomban, fölfogásban, művészetben hatalmas erővel jelentkezik (a német katolikus áramlat). A félő, kishitű lelkek visszaszoritják, de hiába. «*Spiritus, ubi*

vult, spirat». (Ján. 3, 8.) *A lélek jelentkezik. Eddig nem rejtett parlagon hagyott téreken.* Az Oltáriszentségből kikél az elevenítő lélek s végigsöpör az Egyházon. Megtisztítja a levegőt. Aláhull a kegyelem esője s a parlagon hagyott téreken kizöldül a Lélek vetése. A keresztény hitélet. A keresztény buzgalom.

Nemcsak az őskor, a *középkori misztika* is beleszól, beleágazik a jelenbe az ő kegyeletes érdeklődésével az Eucharisztia iránt. Társul szegődik a *klasszikus skolasztika*. Oly jól eső, ismerős hangok: Adoro te devote, latens Deitas... *Tamás*, te 600 év előtt már nekünk daloltát, hozzánk szóltál! Így békül ki, így hajol egymásra, mint a gyümölcsessel terhes lomb, a három világperiodus: *ó, közép és modern kor.*

Oh csodálatos egység! De még csodálatosabb *egységteremtő erő*, Oltáriszentség! Való, igaz, hogy általad leszünk «cor unum et anima una». (Apost. Csel. 4, 32.) Egy szív s egy lélek. A mint azzá lettek az első keresztények. Átlatad valósul meg *az egység az Egyházban. Átlatad a szivekben és meggyőzésekben.* Innét egyre növekvő, *nagy tettekben* jelentkező tiszteleted (középkori dómok, oltáregyletek, örökimádás). Innét a *népek feléfordulása*, Oltáriszentség! (az Eucharisztia kultusza a katakombákban, az üldözések korában; a misszió-területeken a vad népek között; az Urnap). Igen, nagy Világhódító, te megkezdted *diadalutad* a szivek kapuján át, a meggyőzések csapásain. *S hódítani fogsz egyéneket, népeket, társadalmakat.* S új perspektíva, *új világ* nyílik előttünk, mely *a Te képedre van alkotva*, Oltáriszentség! Ez a Te örök hivatásod. Hódítani. Uralkodni a lelkeken. *Teremteni.* S ha teremtettél, *újra kezdeni.* Mert Te mondottad: «Pater meus usque modo operatur, de ego operor.» (Ján. 5, 17.) «Az én atyám mindez ideig munkálkodik: én is munkálkodom».

Zuber Gábor.

Falconieri szent Julia.

A szentek élete az Oltáriszentséghez való forró, csodálatot keltő vágyakozásnak s az Oltáriszentségnek az élet mindennemű — úgy természetfölötti, mint természetes — viszonyaiban nyilvánuló bámulatos hatásainak számtalan példáit nyújtja. S ez vajmi természetes. Mert hol égjen e titkos Szentség szeretete nagyobb lánggal, mint azokban a gyengéd lelkekben, melyek a hősi kereszténység hordozói, mely hősi kereszténység ép annak a természetfölötti erőnek köszöni diadalait, mely a kenyérszin alatt rejtőző, hősi hitet kívánó, de érte végtelen erőt kisugárzó szentségi Jézusnak ajándéka. S hol működne szemmel láthatóbban a szentségi Üdvözítő, mint ugyancsak a hősi lelkekben s ezek körül, kik egészen átadták magukat

Neki s ezért méltókká lettek, hogy az ő különös, gyengéd figyelmének részesei legyenek.

Az Oltáriszentség egyik kedves szentje *Falconieri szent Julia*, kinek emlékűnnepét június 19-én ülte az egyház.

Az ősrégi, előkelő Falconieri családnak 1270-ben született sarja volt e hőslélekű nő. Az Isten különös kegyelme már gyermekkorában meglátszott rajta, mikor az első szavak, melyeket dadogó ajka kiejtett, Jézus és Mária szentséges nevei voltak s mikor alig néhány éves korában a bűnök neve is már megrémítette, úgy hogy rokonai és ismerősei már akkor mint valami emberi testben élő angyalra tekintettek reá.

Még alig volt tizenöt éves, máris hősi elhatározással szakított a világgal s Benizi sz. Fülöp kezébe letette a szerzetesi fogadalmakat s első tagja lett a szervitarend egyik ágát tevő mantelláták rendjének.

A zárda falai között teljesen kifejlődtek Julia bámulatos lelki tulajdonai, ugyannyira, hogy a haldokló szent Fülöp, az általa alapított s akkor már nagy tekintélyű szervitarendet az ő pártfogásába és legfőbb vezetésére akarta bizni.

A középkori szentek életirói, kik oly részletesen s a modern embernek tán visszatetsző apróságokra is kiterjeszkedve számolnak be hőseik tetteiről, nem győzik eléggé színes képét adni annak az önfeláldozásnak, melynél fogva szentünk egészen megfeledkezett magáról s élt kizárólag embertársainak. Megdöbbentő realitással írják le, hogy ápolta, mily odaadó gonddal istápolta a legszörnyűbb betegségben sanyló, szerencsétleneket. Csókolta sebeiket s nem undorodott meg tőlük, hanem boldog örömmel és mosolygó jókedvvel állt őrt mellettük s vigasztalta őket.

De ez életirók e hősi áldozat magyarázatát is keresik s egyetértő nyilatkozatuk, hogy szentünk az erény ily bámulatos magaslatára azért jutott, mivel a szó szoros értelmében *az Oltáriszentségből élt*. A fáradság, önostorozás és önsanyargatás egyéb nemei által kimerült testének táplálására hetenkint négyszer vett csak némi kis eledelt magához, három napon más eledele nem volt, csak az angyalok kenyere. Mikor az áldozás ideje közelgett, mindenről megfeledkezett, csak az ő Urára gondolt, csak az után sovárgott. S a boldogító egyesülés után dehogy jutott volna eszébe, hogy neki másra is van szüksége, mikor maga a végtelen Valóság, a minden szükségét kielégítő Istenember fekszik az ő szívében.

Ilyenkor kétszeres buzgósággal és kétszeres könnyüséggel végezte dolgát szegényei, árvái, betegei körül. A szentségi táplálék hősi erőt kölcsönzött neki.

Igy élt Julia az Ur Jézus s Általa az emberiség szolgálatában és hősi szeretetében. Azonban élete hetvenedik éve körül gyöngülni s fogyni érezte erejét. Testi szervezete annyira meggyöngült, hogy gyomra táplálékot egy-

általán nem birt meg. Ez ugyan legkevésbé se bántotta a hősi lelket, hanem az okozott neki végtelen keserőséget, hogy e baja miatt az Oltáriszentséget se vehette magához s a Szentség dicső bajnoka, Annak vigasztalása nélkül készült az élettől távozni, kinek ereje és kegyelme támogatta őt egész földi küzdelmében.

A halál órája közelgett; Julia érezte ezt s végtelenül fájdalmas, mély-séges vágytól sugárzó tekintetét az Oltáriszentségre vetette. Könyvek csordultak ki szemeiből s vele együtt zokogott környezete. Egyszerre csak megszólal a szent nő s nem birván ki tovább Urának távollétét, könyörgő szavakkal fordul az őt vigasztaló paphoz s kéri, hogy az Oltáriszentséget közelébe hozza, mi meg is történik. De ez a forrón szerető lelkét ki nem elégíti, ő ölelni, szívéhez szoritani és soha többé el nem eresztetni akarja szive vőlegényét, mennyei jegyesét, földi és örök boldogságát. Ismét fölemeli tehát könyörgő szavát s azt a kegyet kéri, hogy a Szentséget legalább csak ajkával érinthesse. Mikor gyóntatója ezt megtagadja, akkor azért esedezik, hogy a mennyei kenyeret legalább egy fátyolra téve keblére helyezték. A lelkiatyja nem tudott ellenállni e páratlan szeretetnek, odahelyezte a fátyolon az Oltáriszentséget Julia szive fölé. De ebben a pillanatban a szent ostya eltűnt s Julia a boldogultak kifejezésével arczán elhunyt.

Mikor a szent testét jobban szemügyre vették, a mell baloldalán, a sziv fölött ostya-alaku, a keresztre feszített képét föltüntető forradást találtak. Az isteni Üdvözítőt nem tarthatta vissza a szervezet hibája, megtalálta az őt annyira szerető szivhez vezető utat csodálatosan is s így mutatta meg, hogy a kik Őt az életben hön szeretik, azoknak Ő a halállal föltáruuló örökkévalóságban boldog jutalma. G.

Jézus szent Szive és a legméltóságosabb Oltáriszentség.

(P. Boone S. J. «Manuel du directeur»-je után.)

Ime a Sziv, mely annyira szerette az embereket. Epedően szomjazom az emberek tiszteletére, irántam szeretetére.
(B. Alacoque Margit Mária kinyilatkoztatásai.)

Az Ur Jézus azért nyilatkoztatta ki e szent szűznek szentséges Szive tiszteletét, hogy az emberek szívében az iránta köteles szeretetet fölébressze s egyuttal szenvedése és a legméltóságosabb Oltáriszentség iránt is szeretetre bírja őket.

Jézus Krisztus a szeretetet akarta fölkeltetni az emberek szívében. Ezt világosan megmondta boldog Alacoque Margitnak tett többszöri kinyilatkoztatásaiban.

«Szivem tele van az emberek iránt való szeretettel — mondja az Ur Jézus — úgy, hogy nem tudom már magamba tartani égő szerelmem

lángjait, ki kell tárnom az embereknek, tudomásukra kell adnom, hogy gazdagítsam őket mindazon kegyelemkincsekkel, melyeket e szív magában rejt.» És miért e kiáradása a malasztnak? Maga felelé: «Oly nagyon vágyom az emberek szeretetére, hogy kinyilatkoztattam és átadtam nekik szívemet, ez utolsó időkben szívem szeretetének utolsó kísérletét». «A gonosz lélek — mondja boldog Alacoque Margit — dühöng haragjában, látván az üdvös eredményt, hogy azokat a lelkeket is elveszti, a melyeket már a magáénak gondolt, hogy ez az eszköz tőle már elragadja és ezentul is el fogja ragadni a lelkeket, mivel az a főcélja, hogy a lelkeket Isten szeretetére térítse.» Ugyanő biztosít arról, hogy «Jézus Krisztus akarata az, hogy szent Szívének tisztelete mindenütt meghonosodjék, hogy általa végtelen sok hű szolgát, hálás gyermeket szerezzen».

A kettős cél, melyért Jézus szent Szíve tiszteletét behozni kívánta, kinyilatkoztatta boldog Margit által. Miután megmutatta neki szentséges Szívét, a mint azt ábrázolni szokás, megmagyarázta a titokzatos példakép értelmét: «Tudomásomra adta — mondja a szűz — hogy szenvedésének eszközei Szívének megmérhetetlen szeretetét jelentik az emberek iránt, mert e szeretet volt minden szenvedésének forrása; hogy születése első pillanatától fogva szenvedései folyton előtte voltak, hogy már életének első pillanatában a kereszt mintegy beültetett szívébe, hogy előre tudta halandó élete alatt elviselt összes szenvedéseit és mindazon bántalmakat, melyekkel a legméltóságosabb Oltáriszentségben illetni fogják».

Ezeket tanítja az Egyház, midőn e tiszteletről így nyilatkozik: XIII. Kelemen pápa hagyta jóvá Jézus szent Szívének ünnepét, hogy a hűvek e jelkép alatt a szenvedő, az emberi nem váltságáért meghaló, halála emlékezetére szent testének és vérének szentségét rendelő Ur Jézusnak ezen szeretetét minél áhítatosabban és buzgóbban tiszteljék. (Off. SS. Cordis. lect. 6.)

Ilyen szeretettel tartozunk Jézusnak szenvedéséért, haláláért és az Oltáriszentség szerzéseért, ez a kettős célja legyen a szent Szív ájtatóságának. Jézus Krisztus különösen arra a szeretetre utal, melylyel iránta az Oltáriszentségben tartozunk neki: «Epedően szomjazom — mondja — az emberek tiszteletére, irántam szeretetére az Oltáriszentségben», de legyen ez a szeretet engesztelő szeretet. «Ime — mondja tovább — ime e szív, mely annyira szerette az embereket... és hálául, a legtöbben hálátlansággal és tiszteletlenséggel, szentségtöréssel fizetnek vissza, hidegséggel és megvetéssel. Mindezekért, melyekkel szeretetem szentségében illetnek, azt kívánom, hogy Urnap nyolczadát követő első péntek szent Szívem tiszteletére szenteltessék, ünnepeltessék meg szent áldozással, nyilvános megkérleléssel, kiengeszteléssel azon sok méltatlanságért, melyekkel szent Szívemet még a templomban is illetik.»

Kivánja továbbá «szent Szívének imádói szeretetüket azzal mutassák ki, hogy fölteszik magukban azon hálátlanságok kiengesztelését, melylyel őt a legfölségesebb Oltáriszentségben durván sértegetik». «Hogy a hálátlanságok jóvátételére képes légy — mondja az Ur boldog Margitnak — mindannyiszor végy magadhoz a legméltóságosabb Oltáriszentségben, a hányszor azt az engedelmesség megengedi».

Más alkalommal azt mondja: «Szent Szívemet hozom hozzád, melyet már neked adtam, hogy buzgósággal kiengeszteld azon megbántásokért, a melyekkel a langyos és aluszékony szivek illetik a legméltóságosabb Oltáriszentségben».

Nemde Jézus Krisztusnak az a különös célja van ez ájtatosság ismételt kinyilatkoztatásával, hogy az emberek tiszteljék, szeressék a legméltóságosabb Oltáriszentségben. Midőn boldog Margit egy alkalommal az Oltáriszentség előtt térdelt, megjelent neki az Ur s azon óhaját nyilvánította ki, hogy minden hónap első péntekét szent Szive tiszteletére szenteljék s a szent áldozáshoz járuljanak, azután ezt mondta neki: «Nagy örömöm telik abban, ha látom, mennyire vágnak magukhoz venni az emberek az Oltáriszentségben. Valahányszor egy szív e vágyat magában fölébreszti, mindannyiszor szeretettel tekintek rá és magamhoz vonzom». Boldog Margit az Oltáriszentség iránt való szeretetében így kiált föl: «Oly nagy a kívánságom a szent áldozás után, melyben Istenem Szívét magamhoz vehetem, hogyha meztelen lábbal kellene érte a tüzes úton mennem, nem becsülném semmire fájdalmamat». A mennyire csak lehetséges volt, éjjel-nappal a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt tartózkodott, hogy az isteni Szívet vigasztalhasa. Szent Szive tiszteletének egy ujmódját ajánlotta az Ur Jézus e szentéletű szűznek, melyet állhatatosan gyakorolt is: «a szent áldozás kilenczedét». Ez abból áll, hogy egymásután következő kilencz hónap minden péntekén a szent áldozáshoz kell járulni s az Ur megígérte neki, hogy az állhatatosság kegyelmében részesíti s halála előtt részesül az Egyház szentségeiben.

«Egyesítsétek imádságaitokat — mondja boldog Margit — a szentségi Jézus imáival» és másutt így ír: «Azt hiszem, nincsen hathatósabb eszköz Jézustól valamit elnyernünk, mintha kérésünket a szentmise-áldozat közvetítésével terjesztjük eléje».

Végre szenvedéseiről és megpróbáltatásairól beszélve, így szól: «Legnagyobb fájdalmat az okoz nekem, hogy nem tudom kiengesztelni az én Üdvözítőmet ama sok bánalomért, melyet a legméltóságosabb Oltáriszentségben el kell tűrnie».

Boldog Alacoque Margit iratait olvasván, az ember látja azt a benső egyességet, mely a szent Szív ájtatossága és a legméltóságosabb Oltáriszentség tisztelete között van, ez utóbbi egyik különös célja a szent Szív ájtatosságának. Jézus szent Szívének tisztelete mindig visszavezeti lelkünket

az Oltáriszentséghez. Rávesz bennünket, hogy a szent áldozásban a legméltóságosabb Oltáriszentséget magunkhoz vegyük, hogy meglátogassuk őt, imádjuk őt az oltárszekrényben, hogy szentmise-áldozatánál jelen legyünk, hogy a szent Szív szentségi életéről elmélkedjünk, hogy az Oltáriszentséget megkérleljük, a bántalmakat, méltatlan bánásmódot, melylyel a közömbös és elhidegült lelkek a legméltóságosabb Oltáriszentséget illetik, jóvátegyük, végül azt kívánja, hogy azon hálátlanokért őt kiengeszteljük, kik a legfölségesebb szentségben durván sértegetik.

Olvassuk csak, mit ír a szent szűz Jézus Krisztus életéről az Oltáriszentségben a szent Szív ünnepének és ez ünnep nyolczadának megülnéséről. Vagy ugyane tárgyról üssük föl az általa szerkesztett «Amende honorable au Sacré-Coeur de Jésus» czimű könyvét.*

Elmondhatjuk, hogy boldog Alacoque belső élete a legszentebb Szív és a fölséges Oltáriszentség szeretetében tölt el. Az ember nem is tudja valójában, mily bensőleg egyesült nála e két ájtatosság, szinte azt kell mondanunk, hogy egy és ugyanaz az áhítatgyakorlat töltötte el egész lelkét. Ki ne látná át ezek után, mennyire igazunk van, midőn azt állítjuk, hogy a szent Szív ájtatosságának egyik különös gyümölcse a legméltóságosabb Oltáriszentség tisztelete s hogy az Oltáriszentség tisztelete Jézus szentséges Szívének tiszteletét teszi elterjedtté, népszerűvé? A szent Szív és a legméltóságosabb Oltáriszentség tisztelete kölcsönösen magyarázzák, kiegészítik egymást s minden hívő lelkébe beférkőznek.

Ha ez így van, miért ne fogadhatnák el Jézus szent Szíve társulatai különös czélul, az ő szándékuknak teljesen megfelelő gyakorlatul az örökimádástársulat két sarkalatos gyakorlatát: a havi imaórát és némi segítséget a szegény templomok számára, hogy általuk az Ur Jézust még jobban tiszteljék, szeressék a legméltóságosabb Oltáriszentségben, hogy hozzá méltó egyházi szerekkel lássák el, hogy az örökimádás társulatát terjeszszék; a társulat viszont még nagyobb buzgósággal iparkodna megfelelni a Jézus szent Szíve társulat azon szabályának, a mely előírja, «hogy a tagok mély áhítattal viselkedjenek Jézus szentséges Szíve iránt, a melynek élete oly csodálatraméltó a legméltóságosabb Oltáriszentségben».

Mi tehát reméljük, hogy mindenütt, hol Jézus szent Szíve társulat van, az örökimádás és a szegény templomokat fölsegítő egyesület is szíves otthonra talál, hogy egyik társulat tagjai kölcsönösen a másikba is beiratkoznak, együttesen terjesztik a tagok e két ájtatosságot, hogy minden lélekben bő gyümölcset teremjenek. Ezért választják sokan az örökimádás társulatának tagjai közül havi imaórájukat, összejövetelüket a hónap első péntekén.

* Vie et Révélations de la Vénérable Marguerite Marie, religieuse de la Visitation, par l'abbé C. Boulangé. 1851.

~ ~ ~ ÜNNEPI VERS ~ ~ ~

a «Gyulafehérvári Központi Oltáregylet» zászlószentelési ünnepére.

Köszöntelek, te tiszta, drága ünnep,
Hit, szeretet, imádás ünnepe!
Köszöntelek, Krisztusnak lobogója,
Melyet hitünk ma itt fölszentele,
Szívben sóhaj, szemekben könnyek árja
És minden ajkon lelkes, hő ima
Jézus Szívéhez s benne egyesülve,
Nincs ennél szentebb, szebb harmónia!

Miként a tétlen éj sötét nyomában
Kigyúl a hajnal fényes bibora
S kalásztigérő, kincsetérő mesgyén
A gazda újra vigan szánt tova;
Az elvetett mag mindenütt kizsendül,
Susog a lomb, ragyog a fényözön...
Ugy kél szívünkben szebb jövő reménye,
Te drága ünnep, rég várt jöttödön!

S látom, hol egykor Jézus szent hitéért
Az ősi vérnek bő patakja folyt,
Hol palota és nádtetejű kunyhó
Megannyi hősnek szent bölcsője volt.
Erdélynek szép virányin újra látom,
Hogy fényesebben kél a régi nap
S emberszívekben Krisztus szent szerelme
Munkálkodóbb lesz s egyre bátorabb.

Szent Irgalom, te újra sorra járod
Szegények, árvák, özvegyek lakát;
Te, Szeretet, a szenvedések ágyán
Vigasznak hinted enyhe balzsamát;
Hitetlenek közt, tévelygők sorában
A hitnek látom sok, sok angyalát
S a kit felejtett: Krisztusához tér meg,
Hitében egy lesz s boldog sok család.

S hol elhagyatva állott annyi templom,
Koldusszegényen Isten hajloka —
Női szíveknek méhszorgalma szárnyán
Ma már a munka is betér oda.
És újra fényben, díszben áll az oltár,
A hol Te, Jézus érettünk lakol
S vigasztalást lel ékes trónusodnál,
Ki hittel hozzád elzarándokol...

Zászlód alatt, kik itt ma összejöttünk,
Reánk is áraszd szent áldásodat
S kik nevedért dolgozni, tenni készek —
Szolgáidat szivedbe befogadd!
Segíts, vezess! Ha csüggedünk, vigasztalj!
Legyen erős hívőid tábora
S a boldogság, a tiszta üdv sugára
Erdély egéről nem huny el soha!

Szemlér Ferencz

A Mária-Reparatrix örökimádási apácza-rend.

V.

Mária de Jesu anya testi ereje nem bírta ki a sok csapást, napról-napra gyöngült s egy szelid szélhűdés figyelmeztette őt arra, hogy földi élete nemsokára véget ér; de szorgalmas orvosi kezelés és ápolás alatt annyira meggyógyult, hogy a következő év nyarán meglátogathatta brüsszeli és párisi rendházait s október hóban visszatért Rómába.

Gyakran emlegette, hogy csak hatvan éves koráig fog dolgozni; ezt leányai számtalanszor hallották tőle. 1878-ban elérkezett hatvanadik születésnapja. Mindenki abban reménykedett, hogy egy belgiumi tartózkodás teljesen helyreállítja egészségét; elutazott tehát szülőföldjére, de utközben

oly rosszul lett, hogy Flórenczben meg kellett állapotodnia. Isten különös kegyelme folytán fia, d'Hoogvorst Adorján báró, ugyanakkor ott tartózkodott s édes anyját házához vitetvén, a legnagyobb gondnal és szeretettel ápolta őt; mindennek daczára azonban a beteg gyöngesége egyre fokozódott.

Február 21-én a tiszteletreméltó alapítónő betegsége oly aggasztó fordulatot vett, hogy az ágya mellett őrködő Maria de Eucharistia anya, főassistentnő és Maria Fornaria anya, jónak vélték a különböző városokban levő Reparatrix-társulatoknak bejelenteni azt a nagy veszteséget, a mely őket a legközelebbi jövőben érni fogja. A sürgönyileg Flórenczbe szólított Edmund báró nem találta már életben édes anyját.

Február 20-án a szentéletű alapítónő sürgősen betegágyához hivatott egy olasz jezsuitát, Pizzicaria atyát, ájtatosan meggyónt neki s másnap fölvette az utolsó kenetet. Ugyanazon nap reggel Adorján báró a székesegyházban levő lourdesi Mária oltárát fényesen kivilágította és előtte több misét mondott édes anyja szándékaért. Ugyancsak azon a napon este Rómából sürgöny érkezett, a melyben a szent atya, XIII. Leó pápa, a betegnek apostoli áldását küldötte. Ez az áldás kimondhatatlan vigaszul szolgált a haldoklónak. Kivánságára a sürgönyt keblére tették s néhány percze rá jótékony álomba merült. Másnap, február 22-én reggeli 11 órakor lelke minden szenvedés és haldoklás nélkül fölszállt Istenéhez, a kit egész életén át oly végtelenül szeretett s a kit mindenkivel iparkodott megszerettetni. Épen két héttel előbb halt meg IX. Pius pápa is. «Tiszteletreméltó anyjuk» — írja Mgr. Mermillod genfi püspök február 28-án kelt levelében — «követte az égbe IX. Pius pápát, a ki gyöngéden szerette őt és sokat beszélt nekem róla».

A szűz Mária szeplőtelen fogantatását kihirdető pápa és a szeplőtelen Szűzanya hűséges szolgálója körülbelül egyszerre lépték át az örök boldogság küszöbét.

A boldogult holttestét néhány nappal halála után fiai, Flórenczből Rómába szállították s ott helyezték nyugalomra.

Nem teljes életrajza ez az alapítónőnek, sem pedig a társulat teljes története, de addig is mig ennek a kétszeres feladatnak az ideje elérkezik, nem hagyhatjuk megjegyzés nélkül, az isteni gondviselésnek ama csodálatos utjait, a melyeken a kiválasztott hűséges lelkeket lépésről-lépésre vezette. Maria, de Jesu anya szenvedései, a melyeket ő oly alázatossággal fogadott Isten szent kezéből, megrettentettek volna sok bátor halandót, a kinek szívében nem lángol oly hatalmasan a felfeszített Jézus iránt való kimondhatatlan szeretet.

Gyakran böjtölt és mindenképen sanyargatta testét; nem volt olyan nap, a melyen a vezeklés valamely eszközét ne használta volna; s folytonos

testi és lelki szenvedéseinek daczára, mégis egyre «szomjuhozott» az Urat újabb és újabb áldozatokkal kiengesztelni. Meg kell jegyeznünk, hogy mindent a legalázatosabban eltűrt s soha senkinek olyat nem parancsolt, a miről tudta, hogy csak ő maga képes azt elvégezni Isten különös segedelmével. A Mária-Reparatrix-társulatban a vezeklés nemére és módjára nézve semmiféle szabályt nem állított fel; jól tudta, hogy nem minden lélek van egyenlően alkotva s hogy nem ugyanazon uton halad a tökéletesedés felé; a lélek ereje s az isteni kegyelem nagysága igen különbözők.

Rendszerint órahosszáig térdelt az Oltáriszentség előtt. «Itt mindig megtaláltam — mondá — a lelkem élénkségét és nyugalmát. Az Ur Jézussal folytatott bizalmas beszélgetés megkönnyítette életemet; mert őszintén elmondtam neki mindent s a legapróbb dolgokra nézve is tanácsot kértem tőle. Ő volt az én kegyes mesterem, legjobb barátom, legbölcsebb tanácsadóm, szóval mindenem a világon. . . .»

«Az Ur Jézus igen sok kegyelemben részesített engem. Sőt ezek a kegyelmek gyakran oly csodálatosak voltak, hogy alig mertem hinni bennük. . . .»

«Az Isten közellétének gondolata oly kimondhatatlan boldogsággal töltötte el lelkemet, hogy ilyenkor ha templomba mentem, akár éjjel volt, akár nappal, órák hosszát elmerültem imádságomban s azt sem tudtam, vajjon ülök-e, térdelek-e avagy mellemen keresztbe tett karokkal földre vagyok-e borulva? Boldog, mennyei órák, melyeknek tartama alatt elfelejtettem az élet küzdelmeit s a földet mindenestől! . . .»

«Forrón szeretett Uram, imádságom közben, fölfedezte előttem teljes nagyságát, hatalmát, szentségét, kegyelmét, bölcsességét, igazságát és azt a tisztaságot, a mit azoktól a szűzekről kíván, a kik életüket az ő tiszteletére feláldozták, valamint azt az alázatosságot is, a mit elvár tőlük, hogy szivükben magának lakást választhasson.»

Több alkalommal láttuk már, mily kegyesen vezette az Ur az alapító-nőt s hogyan mutatott meg neki mindent, a mi a társulat létesítésének sikeréhez szükséges. Tőle tanulta meg annak célját, szellemét, segédeszközeit és szabályait.

Mint általában az Isten által kiválasztott szent özvegyeknek, a kik valamely apáczarend megalapítására voltak hivatva, mint szent Paula, római szent Franciska, szent Brigitta, valoisei szent Janka, szent Chantal, Le Gras asszony, Maria de Jesu anyának élete is példaképpül szolgálhat. Övéinek minden erényben mintaképe volt, s az Anyaszentegyházat az erkölcsi hanyatlás és a gögös vallástalanság idejében egy ájtatos és az Isten kiengesztelésére följánlott társulattal ajándékozta meg.

És most ismételhethetjük gyóntatójának, Olivaint atyának szavait, melyeket egy Reparatrix-apáczának, tiszteletreméltó alapítónőjükről mondott. «Legye-

nek meggyőződve a felől, így szólt, hogy anyjuknak neve Istennek e században élt, legnevezetesebb szolgái közé lesz följegyezve.»

Ő szentsége XIII. Leó pápa pedig a midőn 1883 május 10-én a Reparatrix-apácák tisztelendő főnöknőjét és a kíséretében levő zárdaszüzeket magánkihallgatáson fogadta! különösen kiemelte, hogy a társulat alapító-nőjét már Belgiumban is ismerte férjhezmenetele előtt és után s hogy Rómában a társulat római házának alapításakor viszontlátta őt «és bátran állithatjuk», tette hozzá XIII Leó, «hogy alapítónőjük, Maria de Jesu anya Istennek tetsző, kiváló lélek volt.»

F. J.

Oltáregyesületi ügyek.

A gyulafehérvári közp. Oltáregyesület zászlószentelése.

Fényes ünnepségek keretében szentelte föl Jézus szent Szive ünnepén az erdélyi egyházmegye gyulafehérvári központi Oltáregyesületének új zászlaját *gr. Mailáth G. Károly*, Erdély apostoli lelkületű főpásztora. A zászlóanyai tisztet a püspök ur édes anyja, özv. *Mailáth Cyörgyné* töltötte be. Nagyban emelték az ünnepély fényét az ország minden részéből egybeseregő vendégek, kik lelkesíteni jöttek, de a látottakon leginkább ők lelkesedtek.

Gyulafehérvár, az ős metropolis, egészen megmozdult. A vidéki Oltáregyesületek áldozatot nem kimélve, el-

küldötték tagjaikat ezen fényes ünnepségre úgy, hogy már június 4-én mindenfelől özönlöttek a vendégek, kiket az egyes vonatok érkezésekor a vasuti indóháznál bizottság fogadott és szállított ez alkalomra külön rendelkezésre álló kocsikban a szállásokra.

Az ünnepség kezdete az irgalmas nővérek zárdájában.

Június 5-én délután 6 órakor kezdődött az ünnepség *dr. Glattfelder Gyula*, a budapesti központi papnevelő tanulmányi felügyelője ünnepi szentbeszédjével, mely után a körmenet Ujfalusi J. dr. apátkanonok ur vezetése alatt a fehérruhás leánykák hosszú sora között kivonult a zárdakertjébe. Itt a lombfüzérés oltárnál elvégezték a Jézus szent Szivéről szóló litániát és a megkérlelő könyörgéseket. A verespataki és a zalathnai hívek a körmenet után a helyi szentferenczrendi templomba és a vendégek nagyrésze a székesegyházba vonult, hogy elvégezhessék szentgyónásukat. Szentgyónás után mindenki hazatért szállására. Csendes este szállott le a mozgalmas városra, hogy másnap annál nagyobb fény-

nyel, lelkesedéssel ülhessék meg az örökké emlékezetes ünnepséget.

Zászlószentelés a székesegyházban.

Az irgalmas nővérek templomában elhelyezett zászlót festői szépségű körmenettel vitték föl reggeli 8 óra után a székesegyházba. Megelőzőleg Ujfalusi J. dr. apát ur «Veni Sancte»-t mondott s ennek végeztével megindult a menet. A körmenetben részt vettek: az összes kath. iskolák növendékei és tanárai, a helybeli és vidéki papság tekintélyes része fehér karíngben, a celebrans Ujfalusi dr. a segédlettel, aztán a koszorus leányok a főszenstelendő zászlóval, a környék kath. hívői saját zászlóik alatt — nevezetesen Vöröspatak, Zalathna, Borbánd, Szászsebes, a petrozsényi bányászok diszruhában, zászló alatt stb. és beláthatatlan közönség. Gyönyörűség volt ezen a fényes meneten végig tekinteni, a melyet igaz buzgóság hevített. Szent énekeket zengedezve, vonult föl a körmenet a székesegyházba.

Az öreg katedrális újból díszt öltött magára. Zöld lombok, pápai és nemzeti színű lobogók enyhítették viharlátott csupasz falainak komolyságát. Mindenfelé szent öröm áradt szét. Delejes áramként járta be az összes sziveket, imát fakasztott az ajkakra, könnycseppet a szemekbe. 9 óra körül a szó szoros értelmében tömve volt a katedrális. Néhány ezer ember tolongott és szorongott benne. Hirtelen mozgás támad. A zászlóanya *Kornis Berta grófnő* ő méltósága — ki özv. *Mailáth Györgynét*

helyettesíté ez ünnepségen — lépett be a koszorus leányoktól környezve s az Oltáregyesület több tisztviselőitől kísérve a templomba s helyt foglalt a számára a középhajó elejének jobb oldalán készített emelvényen. Nemsokára teljes díszben vonult be a püspök ur. fölhangzott a kóruson az ünnepi «Ecce sacerdos!...» lelkesen, magasztosan. Térdre borul az ezernyi közönség, áldást kérve főpásztorától. A püspök ur áldást osztva halad végig a közönség sorfala közt, trónusára lép, egyházi ornatust ölt magára s azután megkezdődik a legszentebb ténykedés, a szentmise.

Feledhetetlen jelenetet képezett a vidéki hiveknek áldozása. A vöröspataki, sebesi, borbándi és — kiváltképen — a petrozsényiek — egytől-egyig bányászok — zászlójuk alatt vonultak a szentélybe, hogy püspök urunk kezéből vegyék magukhoz az Ur testét. Az áldozás után háromszor meghajtották lobogójukat s ihlettséggel arcukon mentek szép sorrendben vissza előbbi helyökre. Ezen a szép jeleneten mindnyájan épültünk.

A nagymise alatt a kórus Schubert «Missa Solemnis»-ét B-durban adta elő, Resch karnagy vezetése mellett.

Az ünnepi nagymise végeztével *gr. Mailáth G. Károly* püspök ur a szószékre lépett s főpásztori szívének melegével szólott az ajkán csüngő hiveihez. Szívből beszélt és szívhez szólott. Fogékony talajra hullott a jó mag s tudjuk, hogy megtermi gyümölcseit. A beszéd után a püspök ur megszentelte a zászlót. Reá hullott a szentelt víz áldó harmatja, beburkolá

az illatos tömjén felhője, elhangzott fölötte a püspök imádkozó szava s a zászló most már nem egyszerű dísz, pusztá jel, hanem egy eszmének a hirdetője, a megtestesülése; egy eszmének, mely a szivekben ég s melynek tüze emészt; egy eszmének, mely büszkeséggel tölt el s mindig föl-emel, hogy katolikusok vagyunk, egyházunknak hűséges gyermekei.

Zászlószentelés után *diszgyűlésre* a főgimnázium szépen földiszített tornacsarnokába vonult az ünneplő közönség. Ember ember hátán szorongott. A püspök ur megnyitotta a gyűlést. Azután *Káanter Károly* apátplébános tartott ékes beszédet az Oltáregyletek keletkezéséről, szükségességéről és azok szervezéséről. Az egylet működéséről *Soóthy Gyula* igazgató a következő jelentést terjeszti elő:

Méltóságos püspök ur! Mélyen tisztelt diszgyűlés!

Az élet bármily kicsiny és rövid, megbecsülendő. Az a legkisebb bogár, a kicsinyke fűszál bámulatunkat kelti föl, mert él.

Hátha még az élet azt czélozza kizárólag, hogy Jézus Krisztust az Oltáriszentségben szolgálja?! Ilyen rövid életet élt még ez ideig a mi Oltáregyesületünk zajtalanul, csendben, de élt, mert hisz Jézus élete is az Oltáriszentségben zajtalan és csendes.

Egyesületünk életének első szikrája a méltóságos püspök urtól indult ki 1898. év nagycsütörtökén, tovább fejlesztették dr. Ujfalusi József apátkanonok s Gyulafehérvár lelkes höl-

gyei. Éltünk ott az Oltáriszentség körül a zárda templomában, mely kicsinynek bizonyult, mióta ez egyesület él; 43 gyűlésen tanácskoztunk, mit tegyünk Jézusért; munkálkodtunk Jézusért s e munkánk eredményes kiállítás lett; éltünk és élünk, mert kegyelmes főpásztorunk kegyeiből kétszer a lelkigyakorlatok kimondhatatlan jótéteményeiben részesültünk; élünk, mert sokszor fölkerestük Jézus irgalom székét s egyesültünk a szentségi Ur Jézussal.

Ennek a szent Szívnek köszönhetjük, hogy egyesületünkben a legnagyobb egyetértés uralkodott; nem is lehet az másképp; hol Jézus szeretete uralkodik, ott a béke lengi át a sziveket.

Itt vagyunk most egy zászló körül, lengjen hát e zászló s vonja maga köré a sziveket.

De nem magunk vagyunk az Ur Jézus körül, sir a lelke az örömtől, mert minden hónap első vasárnapján 59 fiókegyesületnek 9 ezer tagja könyörög az Oltáriszentség előtt a mi Erdélyünk jólétéért, egységéért; egy szívet, egy lelket akarunk teremteni a mi Jézusunknak.

Hogy ennyire vagyunk, azt első sorban köszönjük az Ur Jézusnak, ki visszhangra keltette a lelkekben szavát; továbbá köszönjük ngos Káanter urnak; ő tudná megmondani, mennyi zaklató levelet kapott ő tőlünk, de nála nélkül igazán semmire sem tudtunk volna menni. Illő, hogy itt a diszgyűlés előtt mondjunk ezért neki hálás köszönetet. Méltóztassanak tudomásul venni e rövid jelentésemet

s egyesületünk céljára való tekintetből ajánlom az Emlékfüzet beszerzését, melyben összegyűjtve találunk bőven mindent. Éljen Jézus szeretete szivünkben!

Az igazgató jelentését, mely hosszabban és részletesebben az ezen ünnepség alkalmából kiadott «Emlékfüzetben olvasható, hálás elismerés mellett tudomásul vették. A tisztviselők újból megválasztottak és pedig egyhangulag. Az igazi érdem méltatása ezen aktus.

Az egyesület tisztviselői és választmánya:

Elnök: Ávéd Jákóné.

Alelnökök: Korbuly Ignáczné, Guardazonny Józsefné.

Főjegyző: dr. Csubry Bonifáczné.

Aljegyzők: dr. Szöcs Ákosné és Papp Györgyné.

Pénztáros: Roska Józsefné.

Ruhatáros: Fogarasi Jánosné.

Pénztári jelentés.

Pénztári készlet 1902-re 1559 K 05 f, 1902. év május 4-éig befolyt 1153 K 91 f, összesen 2712 K 96 f. 1902 május 4-ig kiadatott 1586 K 66 f, jelenlegi pénztári készlet 1126 K 30 fillér.

A jelentést köszönet mellett tudomásul vették. A diszgyűlés többi pontját képező előadások: ének, szavalat stb. szépen sikerültek s zajos tetszést arattak.

Már elharangozták az «Angelus»-t, midőn a nagy közönség ebédre vonult. A tiszti kaszinó disztermében 270 teríték volt s a külső teremben is vagy 30-an elhelyezkedtek. Ebéd

alatt fölolvasták a beérkezett sürgönyöket. D. u. 2 órakor püspök ur a papsággal együtt az eucharisztikus kongresszusra ment, melyen csakis egyháziak vettek részt, s melynek előadásai is első sorban ezeket érdekelték.

A gyűlésről emlékkönyvet fognak kiadni.

Az *eucharisztikus kongresszuson* történt előadások külön füzetben is meg fognak jelenni.

Az eucharisztikus kongresszus végeztével a papság d. u. 5 óra felé a székesegyházba vonult, melyet ekkorára már zsufolásig megtöltött az áhítatoskodók nagy sokasága. A kar Führer «Veni-Sancte»-jét orgona és vonós zenekisérettel énekelte. Azután Kanter Károly tartotta meg nagyszabásu beszédét az Oltáriszentség buzgó imádásáról. Többek között hosszasan időzött annál a gondolatnál, hogy mit kíván a legméltóságosabb Oltáriszentségben jelenlevő Ur Krisztus az ő követőitől. Erre ritka precizitással adták elő Petrus Griesbacher Litania SS. Cordis Jesu-t. Majd a Salve Regina került előadás alá; azután a püspök ur mégegyszer megáldotta az ő kedves hiveit — kik közül sokan még aznap az esti gyorsvonattal elutaztak — ez áldásdus ünnepség örömét és boldogságát vive haza magukkal emlékül és buzdításul — a munkás jövőre.

***

A nyitrai Oltáregylet zászlószentelési ünnepélye. Zajtalan csendben, de fáradságot nem ismerő buzgó igye-

kezettel készítette elő a nyitrai Oltáregylet vezetősége és választmánya az egyet zászlószentelési ünnepélyét, mely június 15-én ragyogó fénynyel, lélekemelő szertartások között folyt le.

Száznál több koszorus lány sorakozott a főlszentelendő zászló körül. Őket négy koszorus lány követte, a kik a zászlót vállalkon hozták. A virágfüzérrel átfont zászlórudnak, a szallagnak, a szegeknek és a szegek beverésére szolgáló kalapácsnak külön hordozói voltak, a kiket a választmányi hölgyek és a tagok testületileg követték. Így indult az impozáns menet a székesegyházba.

Ezalatt a közönség szinültig töltötte meg a tágas templomot. A szentélyben helyet foglaltak a koszorus lányok, a kik a jelvényeket hozták s a választmányi hölgyek. A szentély jobb oldalán külön helyen ültek dr. *Bangha Istvánné* urnő, az Oltáregylet elnöknője, a ki a zászlóanyát, özv. *gróf Hunyady Imréné urnőt* helyettesítette és a társelnőknő, *Sándor Pálné* urnő. A baloldalon a keresztény nőegylet képviselői *Thuróczy Vilmosné* elnöknő csillagkeresztes hölgy és *Tombor Kornélné* urnők, továbbá a Budapesti Oltáregylet képviselőiben *Kiss Aladárné* alelnőknő, *Heinrich Gusztávné* és *Ghiczy Ida* urnők foglaltak helyet.

A templom főoltárát két oldalról a jelvényeket tartó koszorus lányok állották körül és a papság, melynek soraiban ott láttuk az ünnepélyre érkezett papi vendégeket, ugymint *Káner Károly* kir. várpalotai apátplébánost és a Budapesti Oltáregylet

igazgatóját, dr. *Galcsek György* váci theol. tanárt és az oltáregyleti igazgatót, *Izsóf Alajos* fővárosi hitoktatót és a *Mária-kogregáció* praesesét.

A hajó jobb oldalán az első padsorokat a meghívott előkelőségek foglalták el. Ott voltak *Venczell Ferencz* cz. püspök, nagyprépost, *Czeizel Gábor* és *Vagner József* prelátusok, *Markhot Gyula* alispán, dr. *Rudnay Sándor* polgármester, *Schertl György* alezredes, dr. *Bobok József*, *Jeszenszky Alajos* apátkanonokok, dr. *Bangha István* káptalani ügyész stb., a kik mögött az ünneplő közönség helyezkedett el. A baloldali első padsorokat az oltáregyleti tagok töltötték meg.

Pontban 9 órakor érkezett meg a püspök ur ő méltósága, kit a templomajtóban a segédkező papság fogadott.

Nyomban ezután kezdetét vette a szentmise, mely alatt a székesegyházi énekhar *Dusinszky Lipót* karnagy vezetése alatt remek egyházi énekeket adott elő. Mise után az ősz főpásztor teljes püspöki ornátusban, pásztorbottal kezében a főoltár legfelsőbb lépcsőjéről alkalmi szentbeszédet intézett a nagyszámu ünneplő közönséghez. Szívéből vette a megható szavakat, melyek átszellemült arczára föllobbantották a lelkesedés lángját. Mély érzéssel ecsetelte az oltáregyletek célját, a főlszentelendő zászló jelentőségét, megemlékezve egyuttal a zászlóanyáról, özv. *gróf Hunyady Imréné* urnőről, a kit fenkölt lelkü férjének elhunytá akadályozott a megjelenésben, de a ki lelki-

leg az egylettel együtt ünnepel és résztvesz azokban az érzelmekben, melyek ez alkalommal az Oltáregylet tagjainak szívét eltöltik.

Ezután a fölszentelés rövid szertartása következett, majd pedig a szegbeverésre került a sor.

A szegbeverés után föltűzték a rudra a pompás zászlót, melynek pazar díszét csak most szemlélhettük. Szövege nehéz selyemdamasz, melyet vékony aranypaszomány és hosszú aranyrojt fon körül. Négy szögletéből arany himzésű virágszálak futnak ki, melyek átfonják az oldalmezőket és mélyen benyulnak a szövet középső részéig. Itt az egyik oldalon harántos fekvésben az Oltáriszentség, a másikon az oltáregyletek védőszentjének, szent Paskál Baylonnak képe látható. A Jó Pásztorról nevezett ó-budai apácák művészi ügyességét és finom ízlését dicséri a remek kivitel, míg a zászló gyönyörű tervrajza dr. Bangha Istvánné urnőnek a műve.

A templomi ünnepség után az egyesület évi közgyűlését a püspök ur ő méltóságának elnöklete alatt tartották meg.

Kútvasser István egyleti igazgató lelkes szavakkal üdvözölvén az elnöklő főpásztort, fölkérte őt a közgyűlés megnyitására. Ő méltósága válaszában mindenekelőtt a megjelent vendégeket üdvözölte, kiemelvén ezek között különösen Kánter Károly várpalotai apátplébánost és a Budapesti Oltáregylet küldötteit, kiknek megjelenése az összetartás érzetét erősíti a két egylet között és a tervszerű együttműködésnek zálogát képezi.

Ezután dr. Bangha Istvánné urnő, elnöknő terjesztette elő nagy gondal összeállított, tartalmas szép jelentését.

Nem csökkenő érdeklődés és figyelem között olvastattak föl ezután a titkári és pénztári jelentések. Kubinyi Endréné urnő titkári jelentéséből kitént, hogy a nyitrai anyaegyletnek ezidőszerint van 1142 rendes, 57 résztvevő és 128 jótévő tagja, 40 fiókegylete.

Tipula Amália urhölgy, pénztárosnő jelentéséből pedig a következő örvendetes adatokat jegyeztük ki: Bevétel volt 5889 K 21 f, kiadás 3227 K 66 f. Pénztári maradvány 2661 K 55 f. A közgyűlés a fölolvasott jelentéseket zajos éljenzéssel honorálta.

Az egylet tisztviselőnőinek és a választmányának választására került ezután a sor, de a program ezen pontját nem volt nehéz lebonyolítani mert a püspök urnak szavai, melyekben köszönetét és elismerését fejezte ki a tisztviselő és választmányi hölgyeknek, élénk visszhangra találtak a közgyűlésnél, mely ennél fogva az eddigi tisztikart és választmányt egyhangu lelkesedéssel újra megválasztotta s ezzel a szép aktussal és Kánter Károly apátplébános gyönyörű buzdító beszédével a közgyűlés véget ért.

Az egyleti kiállítás termében ekkor már ott lengett a középső asztal fölött az új zászló, mely most, midőn teljesen kibontva szabadon volt látható, még élénkebb érdeklődésnek tárgya volt. Maga a kiállítás tárgyai-

nak sokféleségével, a szegény templomoknak szánt ajándékok értékével és a szebbnél-szebb kézimunkák gazdagságával, a közönség osztatlan tetszését és elismerését vivta ki. Volt is az egész idő alatt, a míg nyitva volt, igen sok látogatója, a városi és vidéki társadalom minden osztályából, a kik nem győzték csodálni egyrészt a kiállított tárgyak szépségét, másrészt az egylet elnöknőjének, a ki az egyleti tevékenység lelke páratlan odaadását és áldozatkészségét.

A zászlószentelési ünnepély és a közgyűlés után diszebed volt.

Ebéd után a vendégek elutaztak. Kedves emléket vihettek és vittek is magukkal, mert a Nyitrai Oltáregylet ünnepe méltó volt az alkalom magasztosságához és az egylet nagy hivatásához.

***

Választmányi ülés. A «*Budapesti Központi Oltáregyesület*» választmánya a nyári szünidő előtt június 9-én tartotta utolsó választmányi ülését dr. *Kiss Aladár* né elnöklete alatt. Kápter Károly apát, igazgató beszámolt a központi egyesület küldötteinek a gyulafehérvári fényes ünnepségen való részvételéről. Egyuttal fölszólítja a választmányi tagokat, hogy a június 15-diki, nyitrai zászlószentelési ünnepen többen sziveskedjenek részt venni. Istenben boldogult Czirák Jánosné grófné lelkiüdvéért tartandó szentmisére, jun. 14-dikére, fölhívja az egyesület tagjainak figyelmét. Határozat hozatik továbbá a pénzkezelés és számadási könyvek

vezetése tekintetében s a szokásos imákkal az ülés véget ért.

***

A szentföldi magyar zarándoklat vezetőjétől, *Skarda József* prépost-plébános urtól vettük az alábbi levelet, melyet olvasóink épülésére ezenel közlünk.

A szentföldi zarándoklatból szerencsésen visszaérkezve annyi munka várt reám, hogy csak most a májusi bucsujárás befejeztével küldhettem be a hozzám beérkezett három havi libellusokat.

Zarándoklatunknak az volt a főcélja, hogy az Eucharisziában végtelen szeretetét hithidegséggel, lanyhasággal, szeretetlenséggel, sőt bántalmazással és üldözéssel illetett Urunkat ott a szentföldön, hol hitünk e titkát, szenvedésének ez emlékét, szeretetének ezen megfoghatatlan kincsét alapította, töredelmes szívvel megkérleljük, imádjuk, szeretetünk hódolatát Neki bemutassuk.

Mig odaértünk, sok szenvedésre méltatott minket szent Szive. A tenger iszonyuan háborgott, három napig élet és halál közt lebegtünk, de megnyugodva szent akarata végzésében s reményünket végtelen irgalmába fektetve.

Azonban odaérkezve a szent helyekre, melyeket könyeinkkel áztatunk, forró csókjainkkal tiszteltünk, mit érzett lelkünk ott, a hol Urunk született, tanított, könyezett, sirt, szenvedett, eltemettetett és föltámadott s mennybe szállt, ott, a hol az Eucharisziát alapította s apostolaira a szent Lelet küldé, azt ecsetelni lehetetlen.

Kis szívünk kicsiny volt a mennyei kegyelmek befogadására és korlátolt a nyelv azok elbeszélésére.

Adorátiót tartottunk a szentsir temploma szentségi kápolnájában, a ferenczrendiek szent Salvator nevű templomában és de Reparatrix című apácák kápolnájában, kik a legméltóságosabb Oltáriszentséget éjjel-nappal imádják. Mind a három helyen három nyelven szónokoltam a legszentebb titokról.

Szentmiséimben, melyeket a Mater dolorosa oltáránál (13. statio) a szentsirban, Bethlehemben a születési barlangban és a zarándokház kápolnájában mutattam be az Urnak, imádkoztam Nagyságod és vezetése alatt álló «Országos Eucharisztikus Társulat» összes tagjaiért.

Bárcsak édes hazánk minden oltártestvére ezek közé sorakoznék. Hisz ez jól fölfogott szent hivatásunk úgyszólván természetes postulatuma.

Mint egykor Péter sajkájában a vihar közepette ébresztetni akarta magát az Üdvözítőt: Domine salvanos, perimus; úgy most is várja kiáltásunkat a viharokban, hogy imperet ventis et fiat tranquillitas magna: Pax ecclesiae, patriae et cordium.

Nagy fájdalomunkra a viszonyok úgy alakultak, hogy csak négy napot tölthettünk a szent helyeken. A vihar és a vesztegzár hét napot vitt el boldogságunkból.

Visszajövet is bővelkedtünk szenvedésekben, de az utolsó nap Messinától Nápolyig mutatta magát a tenger egész borzasztóságában s segít-

ségére jött még Stromboli tűzokádó-hegy is, melynek közelében elhaladtunk, mikor izzó lágóját a tengerbe önté.

Mindezek daczára velünk volt szentségi Urunk s mindnyájan (94-en voltunk, köztük 9 oltártestvér) szerencsésen hazaértünk.

Hisz mielőtt utnak indultunk, térdeltünk Krisztus Helytartója lábainál és szent áldásával vértézve tettük meg zarándoklatunkat.

Mindnyájan kaptunk a szentföld Custosa kezeiből a szentséges Atyánk által alapított zarándok-émlékkeresztet és pedig egyikünk, kit egyszer-smind a galileai érsek nazarethi és tiberiaszi generalis vikariusává is ki-nevezett, az aranykeresztet, 14-én az ezüstkeresztet, a többiek pedig bronzból. Isten Önnel! Testvéri szeretettel *Skarda*.

***

A bpesti közp. Oltáregyesület rendes tagjaitól 1901 dec. hóban befolyt díjak.

Lusztig Borbába 24 f, Perges Mária 24 f, Perger Juliska 24 f, Birkl Istvánné 2 k, Gebhard Rezsőné 6 k, Linzenpolz Jánosné 2 k, Fallenbüchl Katalin 2 k, Geigler Isvánné 2 k, Kauzill Anna 2 k, Dvorzák Eliz 2 k, Willinger Ferenczné 2 k, Gernedl Mihályné 4 k, Haszman Rozália 2 k, Kriszta Ignácia 6 k, Birkl Flóriánné 2 k, özv. Gözsy Lászlóné 2 k, Ott János 2 k, Plachy Ilona 2 k, gróf Vay Dánielné 2 k, Vay Ida 2 k, Blaskó Margit 2 k, N. N. 44 f, Szabó Teréz 2 k, Török József 1 k, Török Anna 1 k, Kindl Mária 1 k, Kollár János 1 k, Tözsér Éva 6 k, Dobos Anna 2 k, Hefinger Katalin 1 k, Ruzskovics Julia 3 k, Olá Erzsébet 4 k, Hollik Mária 24 f, Somoda Paulik 40 f

Klement János 1 k, Klement Ilona 1 k, Petru Julia 4 k, Mezey Paula 1 k, Heslein Borbála 1 k, Heslein Luiza 1 k, Bárány Erzsébet 2 k, Maly Lajosné 1 k, Hartmann Irén 2 k, Répási Teréz 24 f, Nagy Andrásné 24 f, Ulicska Verona 40 f, Oliberiusz Zsuzsanna 40 f, Vrábel Mária 1 k, Józi Mária 80 f, Szmeskó Mária 40 f, Hajdi Mária 40 f, Lang Erzsébet 40 f, Szlama Ilona 40 f, Kocsis Katalin 40 f, Kocsis Mária 40 f, Benedek Verona 40 f, Sztancsik Katalin 40 f, Balizs Katalin 40 f, Borbély Mária 1 k, Rip Teréz 40 f, Pazsitka Erzsébet 40 f, Kanyik Mária 40 f, Kocsis Katalin 40 f, Kajdáci Mária 40 f, Horváth István 40 f, Kálmán Ilona 40 f, Bosnyák Borbála 40 f, Gazdik Katalin 40 f, Beles Mária 40 f, Vrábel Erzsébet 40 f, Sztasko Ilona 40 f, Pelikán Mária 40 f, Szlama Erzsébet 40 f, Zelenka Verona 40 f, Szaber Katalin 40 f, Hornyák Istvánné 50 f, Hornyák Etus 50 f, Kálmán Istvánné 1 k, Kálmán Györgyné 40 f, Mäder Jánosné 60 f, Sumayer Karolin 1 k, Presinszki Erzsébet 1 k, Presinszki Rózsika 1 k, Trapp Teréz 1 k, Sponga Anna 24 f, Kancsar János 70 f, Kohut Ilona 70 f, Sztancsik György 24 f, Sztancsik Katalin 24 f, Krausz Józsefné 1 k, Ebenführer Györgyné 40 f, Borbély István 1 k, Borbély Mária 1 k, Borbély Aliaizo 1 k, Suhajda Mihály 1 k, Deák Mária 1 k, Gosztonyi Kálmánné 5 k, Vagách Mihályné 2 k, Vagách Julia 1 k, Hampel Etelka 1 k, ifj. Szabó János 4 k, Sroblberger Antal 2 k, Tóthné Viniczai Julianna 60 f, Biegelbauer Rózsa 2 k, Roth Endre 1 k, Hermann Anna 2 k, Herold Mária 2 k, Butz Ferenczné 2 k, Magos Mária 6 k, Cseh Béláné 5 k, Láng Anna 2 k, Pejcha Anna és József 2 k, Hamvasi Istvánné 2 k, Pipicz Teréz 2 k, Edvi Illés Sándor 4 k, Hoffmann Józsefné 4 k, Vrasich Jenőné 4 k, Far-

kas József 40 f, Farkas Terézia 40 f, Noszeda Károly 4 k, Rumpler Gézáné 1 k, Dvorzsák Anna 4 k, Pintér Ignáczné 4 k, Jekl Terézia 1 k, Kaiser Nándor 4 k, Nagy Jánosné 40 f, Erdélyi Rózsa 2 k, Szmicssek Róza 2 k, Vimmer Károly 2 k, Vimmer Károlyné 2 k, Dénes Ferencz 1 k, Bakó Ferenczné 50 f, Bakó Mari 50 f, Vimmer Józsefné 1 k, Hackl Ferenczné 50 f, Hiterlberger Ilka 2 k, Ūrge Antalné 40 f, Poór Mariska 24 f, Ūrge Magdolna 2 k, Bencze Ferencz 2 k, Bencze Ferenczné 2 k, Bognár Mari 2 k, Erdélyi Józsa 2 k, Ūrge Angela 2 k, Nagy Emilia 2 k, Katona Margit 2 k, Katona Apolónia 2 k, Ūrge Dávidné 2 k, Morvai Matild 2 k, Kocsis Mari 1 k, Markovics Vinczéné 4 k, özv. gróf Vay Józsefné 2 k, gróf Vay Lajosné 2 k, Doletskó Mihályné 2 k, Doletskó Margit 2 k, Doletskó Mária 2 k, Gyurosovits Antal 10 k, Elek Rozália 2 k, Gyurosovitsné Szlávik Antónia 10 k, ft. Kőszegi Mihály plébános ur a város orosz tagoktól 22 k 8 f.

(k = korona, f = fillér).

Az Oltáregyesület elhunyt tagjai

1901. évben.

Berta Teréz Szeged, Csöke Teréz Ūrményháza, Filler Apolló Nógrád, Giel János Német-Párdány, Gyulai Anna Ūrményháza, Kalár Károly Bpest, Lovász Mari Bpest, Miháلكovits Erzsébet Ūrményháza, Probszt Norbert Bpest, Rotter Katalin, Szabó Katalin Nógrád, Smid Terézia, Stitz Francziska Budapest, Strán-czinger Teréz Szegény.

Szerkesztő: Dr. Glattfelder Gyula.

Alapított 1859-ben. Alapított 1859-ben.

Korompay Márton utóda

BUDAPEST,

IV. ker., Molnár-utca 9. szám.

Épület, toronyfedés, légszesz, vízvezetékek, kutak, fürdőszoba, konyhaberendezést, minden e szakba vágó munkát, jótállás mellett készít.

... Körmeneti lámpákat készítek ...

JUSTH BÉLA

kárpitos-mester és diszítő,
a budapesti közp. Oltáregyesület
szállítója,

Budapesten,

VII., Rottenbiller-utca 6a.

★

Elvállal

*magánlakások, egyesületi-
és körhelyiségek teljes be-
rendezését, továbbá elfogad
és pontosan teljesít minden
e szakmába vágó javítá-
sokat.*

Vásároljunk Tanuló Sorsjegyet!

Ő Fensége József Ágost főherczeg ur és főmagasságu Vaszary Kolos bibornok herczegprimás ur fővédnöksége alatt álló budapesti Mária-kongregáció Finevelő-Intézete szegény tanulók javára

≡ nagy sorsjátékot ≡

rendez. A sorsjáték 1901 október 31-én 85.126 szám alatt lett a m. kir. pénzügyminiszterium által engedélyezve.

Huzás 1902 október 1-én.

Egy sorsjegy ára 1 korona. Főnyeremény 10.000 korona értékben. Összesen 1135 nyeremény.

— Sorsjegyek kaphatók a «Tanuló Sorsjáték Irodában» —

Budapest, V., Alkotmány-utca 28. szám.

REMÉNYSÉGÜNK

AZ OLTÁRISZENTSÉG-IMÁDÁS ÉS MÁRIA-TISZTELET
KÉPES HAVI FOLYÓIRATA.

Szerkesztő-kiadó

Varga Mihály csongrád-csanyi plébános.

Előfizetési ára :

Egész évre csak 2 kor. 60 fill.

Félévre csak 1 kor. 40 fill.

Megrendelhető a szerzőnél Csongrád-Csanyon.

A ki kér, kap mutatványszámot ingyen.

WALSER-VARGA-féle

Sacerd. etiam. erga s. à 1 kor.

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNYVE

gyönyörű teljes kiadásban (30 óra), Akantisz V. számos színezett művészi rajzaival és képekkel, megjelent és kapható. És pedig:

- I. Számos színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel):
a) füzve 2 kor. 60 fill., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor.]
- II. Finomabb papíron, színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel):
a) füzve 3 kor., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor. 40 fill., c) bőrkötés, vörösvágás 5 kor., d) bőrkötés, aranyvágás 6 kor., e) finomabb borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 8 kor.
- III. Igen finom papíron, számos finoman színezett rajzokkal (összesen körülbelül 130):
a) finom bőrkötés, aranyvágás 7 kor., b) finom borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 9 és 11 kor., c) ugyanez a legfinomabb bőrbe kötve, a legfinomabb aranyozással, oxidált ezüstkapocszal 20 kor.
- IV. Ugyanez a könyv öreg betűkkel (Arany Korona nagyságban):
a) jó minőségű papíron, háromszáznál több szép képpel, vászonkötésben, tokkal 6 korona, b) tartós bőrkötés, aranyvágással 7 kor.

V. Pótkönyv az első és második kiadáshoz:

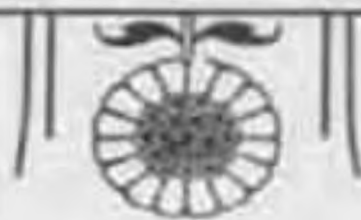
[A mennyivel terjedelmesebb ez a teljes kiadás (30 óra van benne), az külön is kapható.]

Ára a 14 uj órának vászonkötésben 1 korona 20 fillér.

Az uj teljes kiadás megrendelhető:

VARGA MIHÁLY plébánosnál Csongrád-Csanyon.

*Egyházi ruhák
és fehérneműek.*

*Egyházi és egyleti
zászlók. Műhimzés.*

==== *Templom- és kápolna-berendezések.* =====

Kitüntette : Szeged 1876. Székesfehérvár 1879. Deés 1879. Budapest 1885, 1896.

Magyarország legrégebbi
egyházi szerek és zászlók gyára

OBERBAUER ALAJOS UTÓDA

József fhg és Klotild fhgasszony ő cs. és kir. fenségeinek udv. szállítója

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utca 15. szám alatt.

==== *Alapított 1863-ik évben.* =====

~~~~~ Elismert megbízhatóság, pontos és szolid kiszolgálás. ~~~~~

Ajánlom dúsan fölszerelt egyházak és kápolnák berendezéséhez szükséges tárgyaimat a legjutányosabb áron, a lehető legszebb kivitelben, nevezetesen: miseruhákat, pluviale, dalmatika és ornátusokat. Egyházi és társulati lobogók.

*Tüzoltók, iskolásgyermek, Mária-társulati, ipartársulati, dal-
egyleti és temetkezési egyleti zászlókat.*

Szentszobrokat, esillárokat, ciborium és kelyheket. Fali és oltárgyertyatartók és oltárlámpákat. Monstranciák, stáció-képek, oltárok, Urkoporsókat stb. Nagy választék arany, ezüst és selyemhimzésekben, valamint himzett egyházi ruhákban.

Régi ruhák javítását, valamint kelyhek, ciborium, monstrancia, oltárlámpák, oltárgyertyatartók megezüstözését vagy megaranyozását elvállalom és olcsón készítem el. Képes árjegyzéket és költségvetést kívánatra bérmentve küldök.

